

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. гр. Хасково, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Геновева Р. Стойчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20245640200146 по описа за 2024 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от „Медицински център с хирургичен сектор с
операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД с
ЕИК по Булстат 126053783 със седалище и адрес на управление: обл. Хасково,
общ. Хасково, гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2 представлявано от Теодор
Бриянов Джамбазов срещу Наказателно постановление № 741802–F724756
от 01.12.2023 г. издадено от Началник на Отдел „Оперативни дейности“ –
Пловдив, Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“, на
НАП, с което на дружеството - жалбоподател е наложена, на основание чл.
185, ал. ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност е наложена
имуществена санкция в размер на 3000 лева за извършено нарушение по чл. 7,
ал. 1 от Наредба № Н – 18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал.4, т.1 от ЗДДС.
В жалбата се релевират оплаквания за неправилност и незаконосъобразност
на атакуваното с нея наказателно постановление, което било издадено при

нарушение на процесуалните правила и на материалноправните норми на закона. Твърди се, че наказващият орган, в нарушение на закона, при издаването на наказателното постановление, бил изменил и допълнил фактическата обстановка, която отделно от това била неточно и некоректно изписана, влияещо на преценката за съставомерността, както и правната квалификация на деянието, като се излагат конкретни и подробни съображения в тази насока. Излагат се обстойни аргументи и за наличие на предвиденото в чл. 4 от Наредба № Н – 18/13.12.2006 г. на МФ изключение от посоченото в чл. 7 от същата наредба правило и конкретно в т. 8, отнасяща се лицата, упражняващи свободни професии, съгласно Пар. 1, т. 29 от ДР на Закона за данъците върху доходите на физическите лица, сред които попадали и медицинските специалисти. Излагат се конкретни съображения в подкрепа на изложените доводи, а при условията на евентуалност, и съображения за наличие на хипотеза по чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло, като незаконосъобразно и неправилно, атакуваното наказателно постановление, като се претендира и присъждане на направените в хода на производството разноски при обжалването пред съда.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, дружеството – жалбоподател - „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД с ЕИК по Булстат 126053783, редовно призовани, се представляват от управителя, който лично и чрез надлежно упълномощен процесуален представител в лицето на адв. М.Ф. заявява, че поддържа подадената жалба и в хода по същество излага аргументи за нейната основателност.

Административнонаказващият орган - Началникът на Отдел „Оперативни дейности“ - Пловдив в Централно управление на Национална агенция за приходите, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото представител – юрисконсулт Н.З., оспорва жалба и в хода по същество моли същата да бъде оставена без уважение а атакуваното с нея наказателно постановление – потвърдено, по съображения, подробно аргументирани в съдебно заседание и в представени писмени бележки. Претендира се и присъждане на разноски в производството за възнаграждение за юрисконсулт.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на

обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ, и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

Установено в хода на производството пред съда е, че на 28.08.2023 г. била извършена от свид. Ж. Г. Ж., на длъжност „ст. инспектор по приходите” в ТД на НАП – Пловдив и свид. З. А. Г., на длъжност „инспектор по приходите” в ТД на НАП – Пловдив проверка в Медицински център „АВИЦЕНА“, находящ се в гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2, стопанисван от „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД с ЕИК по Булстат 126053783, със седалище и адрес на управление: обл. Хасково, общ. Хасково, гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2. В хода на проверката била заплатена сумата от 25.00 лева за издаване на карта за предварителен медицински преглед /медицинско удостоверение/ на името на свид. Ж. Г. Ж., получена от лицето А.Р.К., на която била предоставена и попълнена от нея Декларация от лице, работещо по трудово/гражданско правоотношение и в нея вписала, че е назначена на длъжността „медицинска сестра“, която заемала от 7 години, което лице извършило и дейността по оформяне и полагане на печати на различни медицински специалисти в карта за предварителен медицински преглед /медицинско удостоверение/ без да бъдат извършвани прегледи.

За заплатената сума от 25.00 лева не бил издаден фискален бон от фискално устройство от лицето, приело сумата, като при проверката на обособеното като регистратура работно място, било установено наличието на каса за парични средства, а при извършения опис на паричните средства в касата към момента на започване на проверката на търговски обект: Медицински център „Авицена“, град Хасково били установени общо 240 лева. За получената сума от 25.00 лева не била издадена и касова бележка от кочан с ръчни касови бележки. Констатациите от проверката били обективирани в съставен Протокол за извършена проверка в обект, серия АА, № 0117747 от 28.03.2023 г., който бил подписан от управителя на дружеството - жалбоподател – Тодор Бриянов Джамбазов, който след като

бил потърсен в хода на проверката, се явил.

След като в хода на проверката било установено от контролните органи, че в обекта нямало регистрирано и въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип на който да се отчитат приходите от извършваната дейност и след достигнат от контролните органи извод за допуснато нарушение по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н – 18/13.12.2006 г. на МФ, на 31.08.2023 г., срещу жалбоподателя „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД, бил съставен от свид. Ж. Г. Ж., Акт за установяване на административно нарушение № F724756 по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н – 18/13.12.2006 г. на МФ. Актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствие на представляващия по закон дружеството, който подписал акта, а в графата за възражения и обяснения по него вписал, че направените констатации не били съобразени с представените и входирани още през 2010 г. документи, приложени по преписката, а именно: Писмени обяснения по случая, вх. № К8-10672/21/10.2020 г. във връзка с дейността на дружеството; Удостоверение № 11 от 13.01.2000 г., издадено от Министерство на здравеопазването, Районен център по здравеопазване, град Хасково за удостоверяване регистрирането като лечебно заведение – медицински център на „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД с ЕИК по Булстат 126053783 със седалище и адрес на управление: обл. Хасково, общ. Хасково, гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2 и за вписването ми в регистъра на Районен център по здравеопазване, град Хасково под № 1, като и трудови договори с медицински специалисти..

Възражения срещу съставения акт за установяване на административно нарушение не са депозираны допълнително в рамките на тридневния срок от връчване на екземпляр от процесния АУАН, което действие е осъществено на датата на неговото съставяне, според отбелязването в приложената разписка.

Въз основа на съставения АУАН е издадено и атакуваното наказателно постановление, в което административнонаказващият орган изцяло възприел описаната фактическа обстановка, като е приел, че извършеното нарушение е за пръв път, но не били налице предпоставките за прилагане на чл. 28 ЗАНН и се е стигнало до неотразяване на приходи, като прецизирал квалификацията

на нарушението по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н – 18/13.12.2006 г. на МФ, вр. чл. 118, ал. 4 ЗДДС.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по-горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите Ж. Г. Ж. и З. А. Г. относно обстоятелствата, свързани с начина на извършване на проверката и с констатациите, до които достигнали в хода на същата, както и за обстоятелствата, свързани със съставяне на АУАН, като еднопосочни с останалия събран доказателствен материал. Относно преценката им за наличие на състав на нарушение и за евентуалния субект на деянието, съдът намира за уместно да отбележи, че не следва да интерпретира на това място изложеното от изброените свидетели, тъй като то се отнася не до възприети от тях - пряко или опосредено факти, а за заключения, направени въз основа на такива факти, които изводи сами по себе си са предмет на контрол за законосъобразност и като въпроси по същество, ще бъдат анализирани от съда на съответното място.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, издадена от министъра на финансите, обн., ДВ, бр. 106 от 27.12.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., с изм. и доп. в редакцията, относима към датата на процесното деяние, лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. По силата на чл. 118, ал. 4, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност, министърът на финансите издава наредба, с която се определят 1. условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа, за въвеждане/извеждане във/от експлоатация, регистрация/дерегистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискално устройство и интегрирана

автоматизирана система за управление на търговската дейност. Според чл. 185, ал. 1 ЗДДС, на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лв. Според ал. 2 на чл. 185 ЗДДС, извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1. Следователно, деянието, за което е наложена на жалбоподателя административна санкция е обявено от закона за наказуемо.

В конкретния случай, при преценка законосъобразността на обжалваното НП, съдът намира, че не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с процедурата по съставянето и връчването на АУАН в присъствие на представляващия по закон дружеството - жалбоподател, който е запознат с неговото съдържание и на същия е била предоставена възможност да направи възражения при самото съставяне, респ. в законоустановения срок след връчване на акта, от която се е възползвал. Съставеният акт за установяване на административно нарушение, обаче, не отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН относно необходимите реквизити, които следва да съдържа и конкретно на т. 3 на цитираната норма - да се впишат датата и мястото на извършване на деянието, влияещо от своя страна на преценката дали е надлежно описание на нарушението откъм основните му съставомерни белези: дата, място, начин на осъществяване. В случая, в съставения акт за установяване на административно нарушение ясно е посочено, че същият се съставя срещу дружеството - жалбоподател, доколкото от извършената на място в обект в град Хасково – МЦ „Авицена“ проверка може да се приеме, че това е субектът, за който е прието, че е извършвал дейност, определена като търговска, без да е регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността на обекта, каквито твърдения са отправени. Това е определящо и за датата на извършване на нарушението, както и за конкретната форма на изпълнителното деяние, но пък тъкмо такива твърдения в съставения АУАН липсват. Анализът на

нормата на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, издадена от министъра на финансите сочи няколко отделни задължения за лицата по чл. 3 - да монтират, въведат в експлоатация и да използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта, а неизпълнението на което и да е от тези задължения би съставлявало административно нарушение, но в различна форма на изпълнителното деяние като първите две са с ясни времеви измерения – от датата на започване на дейността на обекта, което прави тези нарушения формални, а не продължени и с ясен момент, от който се считат за довършени – денят следващ датата на започване на дейността на обекта. Твърдения за формата на изпълнителното деяние се съдържат и те също са еднозначни – липсва ЕКАФП регистриран в НАП от одобрен тип, на който да се отчитат приходите от извършваната дейност, както и твърдения за датата на започване на дейността, но те по никакъв начин не са обвързани с никакви конкретни твърдения за датата на нарушението. Същевременно, липсват твърдения, че се касае за нарушение по чл. 7, ал. 1 от Наредбата във формата на изпълнително деяние, свързана с неизпълнение на изискването за използването на ЕКАФП от датата на започване на дейността на обекта занапред и при констатиране на случай на неизпълнение на това задължение – да се ангажира отговорността за това именно деяние, преценено в контекста на изискванията по следващите алинеи – 2 и 3 на разпоредбата на чл. 7 от Наредбата. Едва тогава евентуално моментът на проверката и извършването на контролната покупка на стока или услуга може да бъде възприет като дата на деянието с прокарано ясно разграничение с датата на установяване на нарушението. Допуснатото процесуално нарушение, изразяващо се в дефицит на твърдения относно съставомерните признаци от състава на нарушение, за което със съставяне на акта за установяване на административно нарушение се цели да бъде привлечено определено лице към административно – наказателна отговорност е съществено, съобразно критерия за това, въведен от законодателя и утвърден в съдебната практика, а именно накърняване правото на защита и съставлява основание за отмяна на санкционния акт на процесуално основание. По аргумент от изложеното и доколкото защитата е срещу

фактите, доводите, изложени от пълномощника на жалбоподателя за непълна правна квалификация на нарушението, даден от актосъставителя се споделят, но процесуалното нарушение не би могло само по себе си да се квалифицира като съществено и е допустимо в дейността си, наказващият орган да го отстрани, както е и сторено. Налице е действително известна непрецизност при квалифициране на процесното нарушение и в друга насока, доколкото не само не е конкретизирана конкретната разпоредба от ЗДДС, но не е използвана коректно законовата привръзка на чл. 7, ал. 1 и с чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, издадена от министъра на финансите, към която препраща, но и това не обуславя извод, че допуснатото процесуално нарушение може да се квалифицира като съществено. Както бе вече изяснено, критерият за преценка е дали в резултат на допускането му е накърнено правото на защита на жалбоподателя, включващо възможността да разбере за какви факти се привлича към административнонаказателна отговорност, респ. препятства ли се съдебният контрол. В конкретната хипотеза отговорът на всеки от тези въпроси, но само по отношение на правната квалификация е отрицателен, поради изложените по – горе доводи.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено в шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, от компетентен орган, но по съдържанието си то формално не отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяващ изискуемите реквизити, макар дадената правна квалификация по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ и чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС да се явява вече релевантната в случая, с оглед въведените фактически твърдения. Недопустимо обаче е, след като не е ясно е изразена волята на актосъставителя при повдигане на административнонаказателното обвинение относно датата на деянието, твърденията относно този съставомерен признак да бъдат отправяни за пръв път едва със санкционния акт, именно поради изложеното по – горе относно подбраната форма на изпълнителното деяние на нарушението по чл. 7, ал. 1 от Наредбата, за която от отпочнато административнонаказателното производство и е повдигнато административнонаказателното производство. Доколкото е сторено именно това, и то при установена липса на вътрешна

логическа връзка на твърденията за форма на изпълнителното деяние и датата на нарушение, предвид предложения по – горе анализ относно неговия характер, накърнено е правото на защита и доводите на пълномощника на дружеството – жалбоподател за допуснато съществено процесуално нарушение в тази насока се явяват основателни. Налице е основание за отмяна на наказателното постановление на процесуално основание, без обсъждане доводи по същество.

За пълнота на изложението, обаче, следва да се отбележи, че от материалноправна страна обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват в определена част. Доказан е фактът, а и не се спори, че „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“, е регистрирано като еднолично дружество с ограничена отговорност, с ЕИК по Булстат 126053783, със седалище и адрес на управление: обл. Хасково, общ. Хасково, гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2, представлява се от Теодор Бриянов Джамбазов и стопанисва процесния обект – Медицински център „Авицена“, като при извършената проверка на 28.08.2023 г. от органите на НАП и заплащане на цената за медицинско удостоверение, не е бил издаден фискален бон. Така също, че това е дало повод за извършване на проверка в обекта на дейността, при която е установена и причината за неизпълнение на визираното задължение, а именно извършване на дейността, без да е монтирано, въведено в експлоатация и използвано регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността. Не се установяват по никакъв начин твърденията, обаче, за начало на дейността в обекта от дата 01.01.2023 г., но дори да бяха установени, то нарушение по чл. 7, ал. 1 от чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, издадена от министъра на финансите, вр. чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, във формата на изпълнително деяние - липса на регистрирано в НАП ФУ за посочения обект от началото на дейността към дата 28.08.2023 г. не е доказано и няма как да бъде установено, че е извършено, поради изложеното вече за формалния му характер в тази форма и при липса на обвинение и санкция за другата възможна - неизползване на

регистрираното ФУ към датата на проверката.

Или, изложеното не обосновава извод за осъществяване от обективна страна признаците на състава на административно нарушение по чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, издадена от министъра на финансите, обн., ДВ, бр. 106 от 27.12.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 01.01.2007 г., с изм. и доп., и чл. 118, ал. 4, т. 1 от ЗДДС, както правилно иначе деянието би било квалифицирано от административнонаказващия орган, като не се налага интерпретиране на въпроса за характера на самата дейност в процесния обект, но следва да се има предвид, че санкционирана е такава на самото търговско дружество, а не на отделни медицински специалисти в отношения с търговското дружество, за да се говори за хипотеза на изключение по чл. 4, т. 8 от Наредбата.

По изложените съображения, подадената жалба се явява основателна и следва да бъде уважена, а атакуваното с нея наказателно постановление, като незаконосъобразно и необосновано – отменено от съда.

По отношение на разноските, следва да бъде отбелязано, че съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в приложимата редакция ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Приложени съответно в производството по чл. 63д от ЗАНН – по обжалване на наказателно постановление пред районния съд, относимите разпоредби от АПК изискват да се приеме, че когато съдът отмени обжалваното наказателно постановление, както в конкретната хипотеза, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв се възстановява от бюджета на органа, издал отмененото НП. На присъждане, подлежат реално сторените разноски, каквито са тези за възнаграждение на за процесуално представителство, платимо в брой, съобразно отбелязването в копие на договора за правна защита и съдействие, служещ за разписка за заплатената сума от 500 лева, въпреки договорената от 600 лева, но искането е за

присъждане съобразно представения списък на разноските – 300 лева, в какъвто размер следва то да бъде уважено, след като липсват доказателства за сторени разноси в размер на 50.00 лева за обжалване и то пред орган на съдебната власт, пред който не се е развило производството до момента, също претендирани.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 741802–F724756 от 01.12.2023 г. издадено от Началник на Отдел „Оперативни дейности“ – Пловдив, Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“, на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Медицински център с хирургичен сектор с операционна с 8 легла на Частно здравно заведение – „АВИЦЕНА“ ЕООД с ЕИК по Булстат 126053783 със седалище и адрес на управление: обл. Хасково, общ. Хасково, гр. Хасково, ул. „Иван Вазов“ № 2 представлявано от Теодор Бриянов Джамбазов сумата в размер на 300 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение на упълномощен по делото адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /П/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: А.Б.